

[Hans Conrad Koefoed.]

har gjort en pause i sit arbejde, som man har om søndagen, møder man måske uoplagt og optaget af andre og selve arbejdet meget uvedkommende tanker. Jeg er kommet til den opfattelse, at den højtærede finansminister nok er overtroisk, men med en vis modifikation. Nu har vi haft en lang pause i rigsdagsarbejdet og får dette lovforslag forelagt igen, altså i virkeligheden på en „mandag“. Det er rigtigt nok, at det ikke er noget nyt, forsåvidt som det er fjerde gang, vi beskæftiger os med dette eller tilsvarende lovforslag. Forsåvidt er overtroen altså respekteret. Men når man så går videre og tænker på, at det også skulle være et let tilgængeligt arbejde, let forståeligt og let overkommeligt, så er det altså, det svigter.

Jeg vil ikke, navnlig fordi den foregående ærede ordfører har talt om mange af de enkelte paragraffer i lovforslaget, gå ind på samtlige disse paragraffer. Jeg mener, det må være tilstrækkeligt, når jeg nævner enkelte af dem, hvorimod jeg kan have visse indsigelser at gøre, eller hvorom jeg måske har et eller andet spørgsmål at rette til den højtærede minister.

Jeg vil gerne først sige om § 1, hvori man fastlægger procenten, hvormed grundstigningsskylden skal svares — og denne paragraf har jo relation til § 7 —, at når man fastsætter procenten til 4, finder jeg, at denne procentsats er for høj. Nu ser man jo ved at gå frem til § 7, at den afgiftspligtige grundstigning, som skylden skal svares af, som det også tidligere er sagt, reduceres med en femtedel, og så fremkommer der et begreb, som man kalder den reducerede grundstigning, og det er altså dette beløb, som de 4 pct. skal svares af. Man kunne altså sige, at skylden i realiteten er 3,2 pct., men man må ikke glemme, når man sammenligner dette forslag med tidligere forslag, at vi i det foregående forslag ikke har haft eet tillæg til grundbeløbene, men to tillæg. Vi har haft konjunkturtillæg, som altså er bibeholdt, men vi har også haft et såkaldt fejlmargintillæg på 10 pct. af grundværdien, som ikke er bibeholdt, og bortfaldet af dette sidste tillæg til grundbeløbet eliminerer nedsættelsen af den afgiftspligtige grundstigning. Det eliminerer den så nogenlunde nøjagtigt,

men dog ikke helt ud. Foretager man beregninger over, hvorledes de to fremgangsmåder virker i forhold til hinanden, viser det sig desværre — må man måske have lov til at sige —, at den nye fremgangsmåde, uden fejlmargintillægget, virker til fordel for de procentvis høje grundstigninger, hvorimod den gamle fremgangsmåde, om man må kalde den så, virker til fordel for de mere moderate grundstigninger. Denne tendens ved den nye fremgangsmåde kan man jo ikke anerkende — jeg tror heller ikke, den højtærede finansminister anerkender den, når han først bliver klar over dette forhold.

Endvidere har vi i § 3 fået fastlagt, hvad man kan kalde det nye nulpunkt, idet den kommende 10. almindelige vurdering pr. 1. oktober 1950 skal danne udgangspunktet, nulpunktet, for beregningen af de kommende grundværdistigninger. Det falder ganske i tråd med et ønske, der fra vor side tidligere har været fremsat, og som vi derfor må anerkende, men hvis man havde været dristig nok, burde man, som jeg også tidligere har nævnt, have taget skridtet fuldt ud og ganske likvideret den gamle grundstigningsskyld, som alle erkender er irrationel og uretfærdig.

I § 5, hvor der tales om fordeling af grundbeløb ved udstykning, er man inde på den samme fremgangsmåde som i det forslag, vi havde til behandling her i folkettingen sidste år, en fremgangsmåde, som er en absolut forbedring i forhold til den eksisterende grundstigningsskyldlov, idet man ansætter grundbeløbene efter værdierne, som de fremtræder efter udstykningen. Det er jo vurderingsrådene, som skal fastsætte disse værdier på moderejendommen og den eller de udstykkede parceller, når en udstykning har fundet sted, og jeg vil gerne spørge om, hvilke retningslinier man i så henseende vil give vurderingsrådene. Forholdet er nemlig det, at hvor der foreligger udstykningsmuligheder, har man ofte i vurderingen og på grundværdikortet afsat det, som vi kalder strimler med byggegrundsmulighedsværdi, altså strimler, som er vurderet til en højere pris end den almindelige landbrugsjord, fordi man skønner, at der er visse byggemuligheder tilstede. Hvis der nu foregår udstykning fra disse strimler, må man vel gå